

tas, cum dicit: *Transeat a me calix iste, sicut dicitur Matthæi 26. Ergo sensualitas Christi oravit.*

3. Præterea, magis est uniri Deo in persona, quam ascendere in Deum per orationem. Sed sensualitas fuit assumpta a Deo in unitatem personæ, sicut et quælibet pars humanæ naturæ. Ergo multo magis potuit ascendere in Deum orando.

Sed contra est quod dicitur ad Philippens. 2, quod Filius Dei secundum naturam, quam assumpsit, in similitudinem hominum factus est. Sed alii homines non orant secundum sensualitatem. Ergo nec Christus oravit secundum sensualitatem.

Respondeo dicendum, quod orare secundum sensualitatem potest intelligi dupliciter. Uno modo sic, quod ipsa oratio sit actus sensualitatis; et hoc modo Christus secundum sensualitatem non oravit; quia ejus sensualitas ejusdem naturæ et speciei fuit in Christo et in nobis. In nobis autem non potest sensualitas orare, duplici ratione. Primo quidem, quia motus sensualitatis non potest sensibilia transcendere, et ideo non potest in Deum ascendere, quod requiritur ad orationem. Secundo, quia oratio importat quamdam ordinationem, prout, scilicet, aliquis desiderat aliquid quasi a Deo implendum, et hoc est solius rationis. Unde oratio est actus rationis, ut in secunda parte habitum est¹. Alio modo potest dici aliquis orare secundum sensualitatem, quia, scilicet, ejus oratio, orando, Deo proponit quod est in appetitu sensualitatis ipsius, et secundum hoc Christus oravit secundum sensualitatem, in quantum, scilicet, oratio ejus exprimebat sensualitatis affectum tanquam sensualitatis advocata; et hoc ut nos de tribus institueret. Primo quidem, ut ostenderet se veram naturam humanam suscepisse cum omnibus naturalibus affectibus. Secundo, ut ostenderet quod homini licet secundum naturalem affectum aliquid velle, quod Deus non vult. Tertio, ut ostendat quod proprium affectum debet homo divinæ voluntati subicere. Unde Aug. in Enc. dicit²: *Sed Christus hominem gerens, ostendit privatam quamdam hominis voluntatem, cum dicit: Transeat a me calix iste. Hæc enim erat voluntas humana, proprium aliquid et tanquam privatam volens. Sed quia rectum corde vult esse hominem, et ad Deum di-*

¹ 2. 2, q. 83, art. 1.

² Psal. 32, concione 1, super illud: *Rectos decet collaudatio*, tom. 8.

rigi, subdit: *Verumtamen non sicut ego volo sed sicut tu. Ac si dicat: Videte in me quia potestis aliquid proprium velle, etsi Deus aliud velit.*

Ad primum ergo dicendum, quod caro exultavit in Deum vivum, non per actum carnis ascendentem in Deum, sed per redundantiam a corde in carnem, in quantum appetitus sensitivus sequitur motum appetitus rationalis.

Ad secundum dicendum, quod, licet sensualitas hoc voluerit quod ratio petebat, hoc tamen orando petere non erat sensualitatis, sed rationis, ut dictum est¹.

Ad tertium dicendum, quod unio in persona est secundum esse personale, quod pertinet ad quamlibet partem humanæ naturæ. Sed ascensio orationis est per actum, qui non convenit nisi rationi, ut dictum est². Unde non est similis ratio.

COMMENTARIUS.

Quæstio hujus articuli et in se facilis est, et non est singularis de Christo Domino, sed communis omnibus hominibus, neque habet in Christo singularem aliquam rationem dubitandi, et ideo circa illam nihil adnotare oportet; pertinet enim ad 2. 2, q. 83, art. 1; hic vero a D. Thoma proposita, ad explicandum quomodo et propter quas causas Christus interdum oraverit, proponendo, seu representando Patri suo sensualitatis affectum. Quod luculenter satis et distincte docet, neque alia explicatione indiget.

ARTICULUS III.

Utrum fuerit conveniens Christum pro se orare³.

1. Ad tertium sic proceditur. Videtur quod Christo non fuerit conveniens pro se orare. Dicit enim Hilarius, in 10 de Trinit.: *Cum sibi non proficeret deprecationis sermo, ad profectum tamen nostræ fidei loquebatur. Sic ergo videtur, quod Christus non sibi, sed nobis oraverit.*

2. Præterea, nullus orat nisi pro eo quod vult, quia, sicut dictum est, oratio est quædam explicatio voluntatis per Deum imple-

¹ In corp. art.

² In corp. art.

³ 3, d. 17, art. 3, q. 2, et opus. 7. Et Joan. 12, lect. 4, col. 2.

de. Sed Christus volebat pati ea quæ patiebatur; dicit enim Augustinus, 26 contra Faustum¹: *Homo plerumque etsi nolit irascitur, etsi nolit contristatur, etsi nolit dormit, etsi nolit esurit ac sinit. Ille autem, scilicet, Christus, omnia ista habuit, quia voluit. Ergo ei non competebat pro se ipso orare.*

3. Præterea, Cyprianus dicit in libro de Oratione Dominice²: *Pacis doctor et unitatis Magister noluit sigillatim et privatim preces fieri, ut quis, cum precatur, pro se tantum precetur. Sed Christus illud implevit quod docuit, secundum illud Actorum primo: Cæpit Jesus facere et docere. Ergo Christus nunquam pro se solo oravit.*

Sed contra est, quod ipse Dominus orando dicit, Joan. decimo septimo: *Clarifica Filium tuum.*

Respondeo dicendum, quod Christus pro se oravit dupliciter. Uno modo exprimendo affectum sensualitatis (ut supra dictum est³), vel etiam voluntatis simplicis, quæ consideratur ut natura, sicut cum oravit a se calicem passionis transferri. Alio modo, exprimendo affectum voluntatis deliberatæ, quæ consideratur ut ratio; sicut cum petiit gloriam resurrectionis. Et hoc rationabiliter. Sicut enim dictum est⁴, Christus ad hoc uti voluit oratione ad Patrem, ut nobis daret exemplum orandi, et ut ostenderet Patrem suum esse auctorem, a quo et æternaliter processit secundum divinam naturam, et secundum naturam humanam ab eo habet quicquid boni habet. Sicut autem in humana natura, quædam bona habebat a Patre jam percepta, ita etiam expectabat ab eo quædam bona nondum habita, sed percipienda. Et ideo, sicut bonis jam perceptis in humana natura gratias agebat Patri, recognoscendo eum auctorem (ut patet Matth. 26, et Joan. 11), ita etiam ut Patrem auctorem recognosceret, ab eo orando petebat ea quæ sibi deerant secundum humanam naturam, puta gloriam corporis et hujusmodi. Et in hoc etiam nobis dedit exemplum, ut de perceptis a nobis muneribus gratias agamus, et etiam nondum habita orando postulemus.

Ad primum ergo dicendum quod Hilarius loquitur, quantum ad orationem vocalem, quæ non erat ei necessaria propter ipsum, sed

¹ C. 8, in fin., tom. 9.

² Aliquantulum a princ.; incipit: *Evangelica præcepta.*

³ Art. præc.

⁴ Art. 1 hujus quæst.

solum propter nos. Unde signanter dicit¹, quod sibi non proficiebat deprecationis sermo. Si enim desiderium pauperum exaudit Dominus (ut in Psal. 6 dicitur), multo magis sola voluntas Christi habet vim orationis apud Patrem. Unde ipse dicebat Joan. 11: *Ego sciebam quoniam semper me audis, sed propter populum qui circumstat, dixi, ut credant quia tu me misisti.*

Ad secundum dicendum, quod Christus volebat quidem pati illa quæ patiebatur, pro tempore illo; sed nihilominus volebat ut post passionem, gloriam corporis consequeretur, quam nondum habebat. Quam quidem gloriam expectabat a Patre sicut ab auctore, et ideo convenienter ab ipso eam petebat.

Ad tertium dicendum, quod ipsa gloria, quam Christus orando petebat, pertinebat ad salutem aliorum, secundum illud Roman. 4: *Resurrexit propter justificationem nostram. Et ideo illa etiam oratio, quam pro se faciebat, erat quodammodo pro aliis. Sicut et quicumque homo aliquid bonum a Deo postulat, ut utatur illo ad utilitatem aliorum, non sibi soli, sed etiam aliis orat.*

COMMENTARIUS.

1. Respondet D. Thomas Christum pro se orasse, interdum representando simplicem affectum, interdum efficaciter petendo quod omnino fieri volebat, ut cum, Joan. 17, orabat: *Pater, venit hora, clarifica Filium tuum.* Quæ doctrina de fide certa est; expresse enim habetur in Evangelio, et rationes seu congruentiæ illius optimæ a D. Thoma afferuntur.

2. Solutiones argumentorum sunt notandæ, præsertim primi et tertii; nam in primo explicat dictum Hilarii, lib. 10 de Trinit., circa finem dicentis, Christo non profuisse deprecationis sermonem, sed propter nostrum profectum interdum orasse. Quod dicit D. Thomas intelligendum esse de oratione vocali, quæ non erat illi necessaria propter ipsum, sed propter nos. In quo satis indicat D. Thomas orationem mentalem fuisse Christo necessariam propter ipsum, ut super articulum primum etiam docuimus; fuit enim illi necessaria ad impetrandam et merendam gloriam corporis, et impetrandam sui nominis claritatem, quia hoc medium erat a Deo præ-

Loco in argument. 1 citato.

scriptum ad illum effectum consequendum; oratio autem vocalis per se non requiritur ad impetrationem vel meritum, sed vel ad excitandam et colligendam mentem, vel ad augendam satisfactionem, ut D. Thomas docet, 2. 2, q. 83, art. 12. Et ideo non fuit Christo propter se necessaria, sed propter nos. Et ad hunc modum explicat D. Thomas in eadem solutione verba Christi, Joan. 11: *Pater, gratias ago tibi quoniam audisti me*, etc. Quem locum statim fusius in disputatione tractabimus.

3. In solutione vero ad tertium explicat D. Thom. verba Cypr. in expositione Orationis Dominicæ, in principio totius expositionis, post tolum præambulum, ubi sic inquit: *Ante omnia pacis doctor, atque unitatis magister sigillatim noluit et privatim precem fieri, ut quis, cum precatur, pro se tantum precetur; et infra: Publica est nobis, et communis oratio, et quando oramus, non pro uno, sed pro toto populo oramus, quia totus populus unam sumus*, etc., quæ late prosequitur. Dicit autem D. Thomas Christum Dominum hanc legem orandi servasse, etiam cum gloriam suam postulavit; quia ejus gloria commune bonum est omnium nostrum, et eandem dicit nos servare, cum aliquid nobis privatim petimus, ut eo in aliorum utilitatem utamur. Non est autem intelligendum, hanc legem seu conditionem simpliciter et absolute esse de necessitate orationis, ut recta sit et honesta; potest enim aliquis interdum sibi et alteri in particulari vitam vel gratiam postulare, nihil pro aliis petendo, nec de eorum utilitate cogitando; quia neque charitas, neque aliqua virtus obligat ad desiderandum vel petendum bonum aliorum, quandocumque nostrum bonum appetimus vel postulamus; non est igitur hoc de ratione honestæ et rectæ orationis, loquendo in particulari de singulis orandi actibus. Absolute tamen, et universe loquendo, ad munus orandi pertinet, ut non solum pro nobis, sed etiam pro aliis oremus, quod Cyprianus in dictis verbis intendit; unde, cæteris paribus, tanto erit perfectior oratio, quanto non solum ipsi oranti, sed etiam aliis utilis fuerit. Et propterea merito D. Thomas explicare voluit quo modo hæc perfectio, etiam in illa oratione qua Christus pro se oravit, non defuerit.

ARTICULUS IV.

*Utrum oratio Christi semper fuerit exaudita.*¹

1. Ad quartum sic proceditur. Videtur quod oratio Christi non semper fuerit exaudita. Petiit enim a se removeri calicem passionis, ut patet Matthæi 26. Qui tamen ab eo non fuerit translatus. Ergo videtur quod non omnis oratio ejus fuerit exaudita.

2. Præterea, ipse oravit ut peccatum crucifactoribus suis ignosceretur, ut patet Lucæ 22. Non tamen omnibus peccatum illud fuit dimissum; nam Judæi fuerunt pro illo peccato puniti. Ergo videtur quod non omnis ejus oratio sit exaudita.

3. Præterea, Dominus oravit pro his qui erant credituri per verbum Apostolorum in ipsum, ut omnes in eo unum essent, et ut pervenirent ad hoc, quod essent cum ipso. Sed non omnes ad hoc pervenunt. Ergo non omnis ejus oratio est exaudita.

4. Præterea, in Psalm. 21, dicitur in persona Christi: *Clamabo per diem, et non exaudies*. Non ergo omnis oratio Christi fuit exaudita.

Sed contra est quod Apostolus dicit ad Hebr. 5: *Cum clamore valido et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia*.

Respondeo dicendum, quod (sicut dictum est²) oratio est quodammodo interpretativa voluntatis humanæ. Tunc ergo alicujus orantis exauditur oratio, quando ejus voluntas adimpletur. Voluntas autem simpliciter hominis est rationis voluntas; hoc enim absolute volumus, quod secundum deliberatam rationem volumus. Illud autem quod volumus secundum motum sensualitatis, vel etiam secundum motum voluntatis simplicis, quæ consideratur ut natura, non simpliciter volumus, sed secundum quid, scilicet, si aliud non obsistat, quod per deliberationem rationis invenitur. Unde talis voluntas magis est dicenda velleitas quam absoluta voluntas, quia, scilicet, homo hoc velleit, si aliud non obsisteret. Secundum autem voluntatem rationis, Christus nihil aliud voluit, nisi quod scivit Deum velle. Et ideo omnis absoluta voluntas Christi, etiam humana, fuit

¹ 3, d. 17, artic. 3, q. 3 et 4, et opuse. 2, cap. 240, et opus. 7, et Ps. 21, co. 4, et Joan. 11, l. 4, col. 2, et Heb. 5, lect. 2.

² Art. præc., arg. 2, et art. 1 hujus quæst.

impleta, quia fuit Deo conformis; et per consequens omnis ejus oratio fuit exaudita. Nam et secundum hoc aliorum orationes implentur, quod sunt eorum voluntates Deo conformes, secundum illud Rom. 8: *Qui autem scrutatur corda, scit, id est, approbat quid desideret spiritus, id est, quid faciat Sanctos desiderare; quoniam secundum Deum, id est, secundum conformitatem divinæ voluntatis, postulat pro Sanctis*.

Ad primum ergo dicendum, quod illa petitio de translatione calicis diversimode a Sanctis exponitur. Hilarius enim super Matth. dicit¹: *Qui autem ut a se transent, rogat, non ut ipse prætereatur, orat, sed ut in alterum id, quod a se transit, accedat; atque ideo pro his orat, qui passuri post se erant, ut sit sensus: Quomodo a me bibetur calix iste passionis, ita ab his bibatur sine spei diffidentia, sine sensu doloris, sine metu mortis. Vel secundum Hieronymum² signanter dicit: Calix iste, hoc est, populi Judæorum qui excusationem ignorantie habere non potest, si me occiderit, habens leges et Prophetas, qui me vaticinantur. Vel secundum Dionys. Alexandrinum: Quod dicit: *Transfer calicem istum a me, non hoc est, Non adveniat mihi; nisi enim advenerit transferri non poterit. Sed sicut quod præterit, nec intactum est nec permanens, sic Salvator leviter invidentem tentationem flagitat pelli. Ambrosius³ autem dicit, et Origenes⁴, et Chrysostomus⁵, quod hoc petiit quasi homo, naturali voluntate mortem recusans. Sic ergo si intelligatur quod petierit per hoc alios Martyres suæ passionis imitatores fieri, secundum Hilar., vel si petiit quod timor bibendi calicis eum non perturbaret, vel quod mors eum non detineret, omnino impletum est quod petiit. Si vero intelligitur petiisse quod non biberet calicem mortis et passionis, vel quod non biberet ipsum a Judæis, non quidem est factum quod petiit; quia ratio quæ petitionem proposuit, volebat ut hoc impletum; sed ad instructionem nostram volebat demonstrare nobis suam voluntatem naturalem et motum sensualitatis, quem sicut homo habebat.**

Ad secundum dicendum, quod Dominus non oravit pro omnibus crucifactoribus, neque etiam

¹ Can. 31, a med.

² Super illum locum Matth.

³ Super illud Luc. 22: *Pater, si vis*, etc.

⁴ Homil. 35 in Matth., inter principium et med.

⁵ Hom. 84 in Matth., circa princip.

pro omnibus qui erant credituri in eum; sed pro his solum qui erant prædestinati, ut per ipsum vitam consequerentur æternam.

Unde patet etiam responsio ad tertium.

Ad quartum dicendum, quod, cum dicit: *Clamabo, et non exaudies*, intelligendum est quantum ad affectum sensualitatis, quæ mortem refugiebat; exauditur tamen quantum ad affectum rationis, ut dictum est¹.

COMMENTARIUS.

Quæstio hujus articuli coincidit cum quæstione supra tractata de voluntate Christi, an semper fuerit impleta; diximus autem absolutam voluntatem semper impletam esse, non tamen simplicem affectum, seu velleitatem; cum ergo oratio sit explicatio voluntatis, constat illam orationem, quæ ex voluntate absoluta proficiscebatur, semper esse exauditam, non vero quæ ex sola conditionata voluntate, et secundum quid, ut bene D. Thomas respondet et declarat. Omnia vero, quæ in solutionibus argumentorum attingit, in superioribus etiam tractata sunt, nam in solutione ad primum, tractat locum Matth. 26: *Pater, si possibile est*, etc. Cum quo coincidit illud, Psal. 21: *Clamabo per diem, et non exaudies*, quod tangit in solutione ad 4, quæ supra tractavimus, partim disput. 24, sect. 2, partim disput. 38, sect. 2 et sequent. In solutione vero ad 2 et 3, declarat D. Thomas quomodo Christus aliter pro prædestinatis quam pro reprobis oraverit, de qua re egimus disp. 41, sect. 2.

DISPUTATIO XLV,

In duas sectiones distributa.

DE ORATIONE CHRISTI IN VIA ET IN PATRIA.

Religionis actus præcipui. — In præcedentibus disputationibus circa quæstionem 20 D. Thom., explicuimus quomodo virtus obedientiæ vere ac proprie in Christo Domino locum habuerit, quatenus ut homo Deo subjectus est; nunc convenienter explicandum sequitur, quomodo etiam fuerit capax virtutis religionis ad Deum; cum enim dixerimus illum ut hominem esse non solum subjectum, sed etiam servum, et ad officium servi pertineat, cultum et reverentiam exhibere domino, consequens necessario fit Christum ut

¹ In corp. art.